

[Paul Møller.]

haft en fri forhandling, og når vi den 13. september 1957, for 4 år siden, bad den høje regering om at komme med et forslag, så forudsatte vi rigtignok fri forhandling, for vi har ikke så forfærdelig megen interesse i, at der bare fremsættes et lovforslag, der skal vedtages eller stemmes ned, men som der ikke kan foregå en fri forhandling om.

Men nu siger den højtærede undervisningsminister altså, at det drejer sig om en principbeslutning. Det høje ting har jo før stået over for at skulle træffe principbeslutninger, men det har rigtig nok altid været således, at man udtalte sig principielt, og så vendte sagen tilbage til folketinget, når beslutningen var nærmere udformet, når den havde fået sin form, sin karakter. Når man havde fundet ud af, hvilke skrifter det drejede sig om, var det folketinget, der skulle tage den endelige beslutning.

Her vil jeg da spørge den højtærede undervisningsminister, om man vil følge den sædvanlige fremgangsmåde: at folketinget kan vedtage en principbeslutning, men når princippet er blevet ikklædt facts, kendsgerninger, og man har udpeget håndskrifterne, om sagen så vender tilbage til folketinget? Det har i hvert fald ikke været oplyst tidligere. Det fremgår ikke af lovforslaget. Det fremgår tværtimod af dette, at man overlader til statsministeren at afgøre sagen, og at den således ikke bliver forelagt folketinget igen.

Jeg vil yderligere spørge den højtærede undervisningsminister, om han mellem anden og tredje behandling vil være med til en ændring af forslaget, hvorefter principbeslutningen ikke kommer til at binde med hensyn til den endelige række af håndskrifter, men at folketinget får sagen tilbage. Så kan der være en vis systematik i ministerens udtalelser og måske også i hans tankegang, og så ville der være skabt en ny situation, som ville få den konservative gruppe til på ny at overveje sagen. Jeg spørger altså den højtærede undervisningsminister, om han vil være med til at tydeliggøre dette mellem anden og tredje behandling, så at folketingets endelige ord ikke er sagt med principbeslutningen.

Jeg skal ikke komme ind på enkelte

ærede medlemmers udtalelser her i dag, man har jo blot præciseret sine synspunkter. Jeg har derimod en kort bemærkning til det ærede medlem hr. Helge Larsen, der som ordfører for det radikale venstre sagde, at det ikke havde nogen interesse for oppositionen at udskyde denne sags tredje behandling. Jeg tror, jeg kan påkalde udvalgsformandens og andre ærede ordføreres bekræftelse på, at jeg har gjort, hvad jeg kunne for at få udskudt sagens tredje behandling, principielt til efteråret, først og fremmest til ny forelæggelse i næste samling, så vi havde 2 samlinger til at overveje sagen i; dernæst, da man sagde nej til dette, til engang i eftersommeren. Da man også sagde nej til dette, foreslog jeg, at man dog kunne benytte den hæderlige fremgangsmåde at lade en rimelig tid gå mellem lovforslagets anden og tredje behandling, så man ikke skulle have tredje behandling lørdag morgen. Dette er blevet afvist, men jeg kan ikke give det ærede medlem hr. Helge Larsen ret i hans udtalelse om, at det ikke havde nogen interesse for oppositionen. Det havde det i høj grad, og hvis det ærede medlem vil komme os i møde under den udvalgsforhandling, vi skal have nu efter anden behandling, så vi får rimelig tid mellem anden og tredje behandling, skal jeg være taknemlig for det. Jeg går ud fra, at når det ærede medlem benytter dette argument her fra talerstolen, så vil han også være med til at give denne udsættelse, så at lovforslaget ikke skal gennemføres lørdag morgen.

Det fremgår jo af debatten, at enhver anser sine sagkyndige for at være de mest sagkyndige, og vi har dog alle sammen haft en fornemmelse af, at dr. phil. fru Lis Jacobsen er den mest sagkyndige i hele sagen. Jeg skal ikke underkende hendes kapacitet, men jeg synes dog ikke, at de, der påberåber sig hendes sagkundskab, helt kan fortie, at ni tiendedele af den filologiske fagkundskab har et andet synspunkt end fru Lis Jacobsen. Vi skal ikke yurdere disse enkelte, men, som det ærede medlem hr. Arne Bertelsen sagde, man lægger jo megen vægt på flertallet her i salen, og man dog ikke flertallet af den filologiske videnskab trods alt mere dækker den videnskabelige opfattelse end fru Lis Jacobsen?

På samme måde forholder det sig, når